

Sygn. akt II Cz 711/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny - Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Irena Dobosiewicz (spr.) Sędziowie: SO Janusz Kasnowski

SO Tomasz Adamski

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2014 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela Agencji (...)w W.

przeciwko dłużnikowi G. W.

o egzekucję świadczenia pieniężnego

na skutek zażalenia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym (...) w G. M. C. od punktu 1/pierwszego/postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 4 lipca 2014r. sygn. akt XII Co 2333/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

Na oryginale właściwe podpisy.

II Cz 711/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, w sprawie z wniosku wierzyciela Agencji (...)w W. z udziałem dłużnika G. W. o egzekucję świadczeń pieniężnych w przedmiocie skargi dłużnika na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym(...)w G. M. C. z dnia 5 marca 2014 r. w przedmiocie umorzenia postępowania i obciążenia kosztami dłużnika w sprawie KM 3913/13, zmienił to orzeczenie w części dotyczącej kosztów korespondencji i ustalił je na kwotę 117,40 zł oraz w części dotyczącej opłaty stosunkowej i ustalił ją na podstawie art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w wysokości 830,59 zł (punkt 1), zobowiązał wskazanego Komornika, przy uwzględnieniu rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 1, do ponownego ustalenia kwot pozostających do zapłaty przez dłużnika na rzecz wierzyciela oraz na rzecz komornika (punkt 2) oraz nie obciążył wierzyciela kosztami postępowania (punkt 3).

W zakresie punktu 1 Sąd Rejonowy wskazał, że dłużnik złożył skargę na powyższą czynność komornik domagając się uznania naliczonych opłat za bezzasadne wskazując, że w toku egzekucji zawarł z wierzycielem ugodę, która skutkowałą złożeniem wniosku o umorzenie postępowania.

Komornik w odpowiedzi na skargę wniósł o jej oddalenie, wskazując, że postępowanie było prowadzone zgodnie z wnioskiem w oparciu o tytuł wykonawczy. Po wpływie wniosku wierzyciela o umorzenie postępowania, komornik wydał właściwe postanowienie i myśl art. 770 k.p.c. ustalił koszty, którymi w całości obciążył dłużnika. Wskazał, że do spłaty należności doszło wskutek powzięcia

przez dłużnika wiedzy o wszczęciu postępowania egzekucyjnego, co uzasadnia naliczenie opłaty w wysokości 15 %. Podkreślił również, że w postępowaniu egzekucyjnym obowiązuje zasada odpowiedzialności dłużnika za koszty egzekucji, niezależnie od jej wyników.

Sąd Rejonowy wskazał, iż dłużnik dobrowolnie zaspokoił roszczenie wierzyciela. Wobec tego, po przytoczeniu treści art. 49 ust. 2 u.k.s.e., Sąd uznał, że komornik umarzając postępowanie na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. powinien ustalić opłatę stosunkową w kwocie 830,59 zł (16.611,74 zł x 5 %), bowiem do wyegzekwowania pozostała łącznie kwota 16.611,74 zł. Sąd zaznaczył, że kwotą pozostałą do wyegzekwowania jest świadczenie, które było przedmiotem wniosku egzekucyjnego, a które dłużnik zapłacił bezpośrednio

wierzycielowi z pominięciem komornika. Następnie podzielił stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale 29 października 2009 r. (III CZP 82/09), zgodnie z którym w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela po zawiadomieniu dłużnika o wszczęciu egzekucji od świadczenia spełnionego przez niego bezpośrednio wierzycielowi, komornik pobiera opłatę określoną w art. 49 ust. 2 zd. 1 u.k.s.e. W uchwale tej zaznaczono, że z art. 49 ust. 1 u.k.s.e. wynika, że określone w nim zasady pobierania opłaty stosunkowej odnoszą się wyłącznie do świadczenia wyegzekwowanego, czyli świadczenia uzyskanego wskutek realnych działań komornika będących rezultatem efektywnej egzekucji. Spełnienie świadczenia bezpośrednio wierzycielowi przez dłużnika w toku egzekucji oznacza, że to nie działanie komornika doprowadziło do zaspokojenia wierzyciela. Stan ten został osiągnięty dzięki pozaegzekucyjnej czynności dłużnika, możliwej pomimo stanu zawisłości postępowania (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2009 r., III CZP 142/08).

Odnośnie zarzutów dotyczących kosztów korespondencji Sąd wskazał, że na podstawie art. 39 ust. 1 i 2 u.k.s.e. komornik na prawo do zwrotu wydatków, które poniósł na pokrycie kosztów doręczenia korespondencji. W właściwych przepisach wynika, że dokonuje on doręczeń za zwrotnym poświadczeniem odbioru, za pośrednictwem poczty lub osobiście. Warunkiem zwrotu wydatków gotówkowych jest ich udokumentowanie w aktach sprawy. Komornik wskazał, że wysłał 25 przesyłek, jednakże po analizie akt KM 3913/13 Sąd ustalił, że znajdują się w nich udokumentowane 22 przesyłki oraz 4 zwroty korespondencji kierowanej do dłużnika. Łącznie zatem realnie poniesione koszty doręczenia wynoszą 117,40 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie 1 i 2 sentencji postanowienia.

O kosztach zaś Sąd postanowił w myśl art. 102 k.p.c.

Zażalenie na postanowienie zawarte w punkcie pierwszym orzeczenia wniosł komornik zarzucając Sądowi pierwszej instancji naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 49 ust. 2 u.k.s.e. poprzez jego błędne zastosowanie, art. 49 ust. 1 u.k.s.e. poprzez jego niezastosowanie, a także art. 233 k.p.c. i art. 234 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz przyjęcie nieuzasadnionego domniemania prawnego. Wskazując na powyższe komornik wniosł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez utrzymanie w mocy jego orzeczenia, ewentualnie o uchylenie punktu 1 postanowienia i w tym zakresie przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

W złożonym środku odwoławczym komornik stoi na stanowisku, że to dzięki podjętym przez niego czynnościom egzekucyjnym doszło w sprawie do zaspokojenia całej należności egzekwowanej na rzecz wierzyciela i w związku z tym, biorąc pod uwagę jego nakład pracy, uzasadnione jest ustalenie opłaty stosunkowej w sprawie na poziomie 15 % zgodnie z treścią art. 49 ust. 1 u.k.s.e. Z poglądem tym nie można się zgodzić. Prawdopodobnie Sąd pierwszej instancji wskazał, że w okolicznościach tej konkretnej sprawy opłata stosunkowa winna być ustalona zgodnie z art. 49 ust. 2 u.k.s.e., a zatem nie powinna ona przekraczać 5 % świadczenia pozostałego do wyegzekwowania.

Przed wszystkim wskazać należy, że postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela zostało wszczęte w dniu 31 grudnia 2013 r. Natomiast postanowienie o jego umorzeniu zapadło dnia 5 marca 2014 r., na skutek wniosku wierzyciela opatrzonego datą 3 marca 2014 r. Analizując czynności podjęte przez komornika w toku postępowania nie można przyjąć, aby doprowadziły one bezpośrednio do uiszczenia świadczenia przez dłużnika. Słusznie podniósł Sąd Rejonowy, że to wyłącznie pozaegzekucyjne ustalenia pomiędzy stronami postępowania doprowadziły do zaspokojenia należności i w efekcie umorzenia postępowania. Sam fakt wszczęcia egzekucji nie przymusił dłużnika do realizacji zobowiązania i jednocześnie nie pozbawił go możliwości podjęcia działań o charakterze materialnoprawnym mających na celu zlikwidowanie długu. Wobec tego nie można uznać, że zawarta ugoda jest konsekwencją aktywności komornika.

Tym samym Sąd Rejonowy tramie wskazał, że w sprawie nie istniała podstawa do ustalenia opłaty stosunkowej na poziomie 15 % pobranej przez niego komornika sądowego. Podane argumenty bezpośrednio prowadzą do konkluzji, że ustalenie opłaty stosunkowej w sprawie mogło nastąpić wyłącznie na podstawie art. 49 ust. 2 u.k.s.e., który stanowi, że w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 5 % wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania. Przesłanki przewidziane w tym przepisie zostały spełnione, bowiem, jak już była mowa, umorzenie postępowania nastąpiło na wniosek wierzyciela (art. 825 pkt 1 k.p.c), zaś na dzień umorzenia do wyegzekwowania pozostała kwota łącznie 16.611,74 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie jako niezasadne.